

— Какво ти е, бѣдний приятелю? — почна да гали Гаспаръ слона. Какво искатъ отъ тебе тѣзи жестоки хора?

Тогасъ Голиятъ кротичко и жално взе съ хобота си ржката на матроза и, като я допре до разкърванитѣ си уши, тихичко заплака.

— Защо сж измжчили така моя бѣденъ другарь? — попита Гаспаръ единъ туземецъ. — Защо сж го турили при този човѣкъ, който лежи тамъ на земята?

— Нимá не видишъ, — отговориха му, — той не иска да смаже главата на този бунтовникъ, както заповѣдва великиятъ Алказаръ.

— Голиятъ никога нѣма да направи това! — извика сърдито Гаспаръ. Той нѣма такава възпитание.

Въ това врѣме единъ отъ приближенитѣ на великия князь дойде при матроза и му каза:

— Чуждеземецо, нашиятъ повелитель те пита можешъ ли да укротишъ този слонъ и да го научишъ на послушание? За това ти ще получишъ голѣма награда.

— Кажи на твоя повелитель, че азъ не съмъ жаденъ за награди, — отговори Гаспаръ; — кажи му още, че е срамота за него да прави убиецъ добрия Голиятъ.

— Азъ не смѣя да му кажа тѣзи думи — кажи му ги ти самъ — отговори слугата.

Тогазъ матрозътъ отиде близу до великия князь и смѣло му каза:

— Голиятъ е неспособенъ да стане убиецъ! Той е тѣй кроткъ, че нѣма никакви врагове. Най-злиятъ му врагъ е само мухата, която му хапе кожата, а вие искате да го научите да убива хора! Това е невъзможно.

— Търговецътъ значи ме излъга и се скри отъ моя гнѣвъ, — каза князътъ слѣдъ като изслуша матроза. — За това азъ ще заповѣдамъ да убиятъ слона!

— Но той какво лошо е направилъ? извика матрозътъ. — Нимá вие мислите, че той е неспособенъ да прѣпечели съ друга работа паритѣ, които сте дали за него? Той е трудолюбивъ и покоренъ, ако го не